

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Kornatka
Protokolant:	Justyna Kowalik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2017 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, Spółki komandytowej w Ł.

przeciwko Szpitalowi (...) Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w W.

o zapłatę kwoty 213.131,34 zł

- zasądza od Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w Ł. kwotę 213.131,34 (dwieście trzynaście tysięcy sto trzydzieści jeden 34/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 14 lutego 2017 roku do dnia zapłaty,
- zasądza od Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w Ł. kwotę 21.474,00 (dwadzieścia jeden tysięcy czterysta siedemdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 10.800,00 (dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt IIC 1479/16

Transkrypcja uzasadnienia wyroku z dnia 31.08.2017r

Pozwem wniesionym do Sądu Okręgowego w Łodzi w dniu 16 lutego 2017 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, Spółka komandytowa z siedzibą w Ł., działająca na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Przedsiębiorców za numerem KRS (...) (odpis z KRS znajduje się na kartach od 16 do 19), wniosła o zasądzenie kwoty 213.131,34 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od wytoczenia powództwa, to jest od dnia 14 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, jak również o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Stronę pozwaną oznaczyła jako Szpital (...) Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w W., również działający na podstawie wpisu do Rejestru Stowarzyszeń i Innych Organizacji Społecznych i Zawodowych, Fundacji oraz Samodzielnych Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej za numerem (...) (odpis z KRS znajduje się na kartach od 104 do 107).

W treści pozwu strona powodowa wskazała, iż należność dochodzona pozwem powstała na skutek nieuiszczenia opłat za dostawy sprzętu medycznego, realizowane na rzecz pozwanego w liczbie i asortymencie wyspecyfikowanym

w fakturach VAT przekazanych pozwanemu wraz z towarem w nich wyspecyfikowanym, które to faktury zostały wskazane w zestawieniu faktur dołączonych do pozwu oraz które to faktury zostały w rzeczywistości do pozwu dołączone.

W treści pozwu, jak również z dokumentów, które zostały dołączone wraz z pozwem, w szczególności pełnomocnictwo (z karty 7) oraz załącznik w postaci wykazu faktur (z karty 8), znalazły się umowy, na podstawie których podmioty ze sobą współpracowały, w szczególności odnosi się do umów numer (...) (umowy znajdują się na karcie od 27 do 56).

Z ich treści wynika, iż Szpital (...) Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w W., zwany w umowach jako Zamawiający oraz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, Spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w Ł., jak również Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, Spółka komandytowa z siedzibą w Ł. działały wspólnie w zakresie dostawy sprzętu medycznego, między innymi 1użytku, w zakresie określonych szczegółowo w umowach pakietów.

Na podstawie umów Zamawiający zamawiał sprzęt 1użytku, jak również pozostały sprzęt medyczny, którego dostawcą była strona powodowa.

Z treści umów wynika w sposób jednoznaczny, między innymi z paragrafu 5, iż wynagrodzenie wykonawcy za wykonanie przedmiotu umowy miało być płatne miesięcznie, na podstawie zbiorczej faktury VAT, za dostawy dokonane w danym miesiącu kalendarzowym.

Faktury VAT, o których mowa w ustępie I, miały być wystawione najpóźniej do 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dostawy dokonano.

Należności za faktury VAT, o których mowa w ustępie I, miały być płatne przelewem na konto wykonawcy podane na fakturze w terminie 60 dni od dnia jej dostarczenia, a za dzień dokonania płatności strony miały uznawać dzień obciążenia rachunku Zamawiającego.

Jednocześnie wykonawcy, w przypadku zwłoki Zamawiającego w zapłacie należności, przysługiwały odsetki w wysokości odsetek za zwłokę, określonych na podstawie artykułu 56 paragrafu 1 Ustawy z 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty.

Powyższe umowy, jak zostało wskazane, są zawarte na kartach od 27 do 56.

Faktury VAT, które zostały na podstawie powyższych umów wystawione, znajdują się na kartach od numeru 59 do numeru 95.

W szczególności zawierają one wyspecyfikowanie sprzętu medycznego stanowiącego przedmiot dostawy, jak również wartości brutto z tytułu zrealizowanych dostaw, jak również termin płatności poszczególnych faktur.

Na podstawie tak zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny wydał Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 27 lutego 2017 roku, uwzględniając w całości roszczenie strony powodowej.

Po doręczeniu przedmiotowego Nakazu stronie pozwanej, złożyła ona sprzeciw, w którym w żaden sposób nie zakwestionowała ani podstawy dochodzonego świadczenia, ani jego wysokości, ani jego terminu zapłaty. Wniosła jedynie o rozłożenie dochodzonej w pozwie kwoty, na podstawie artykułu 320 Kodeksu postępowania cywilnego, z uwagi na trudną sytuację finansową pozwanego Szpitala, na 15 rat, płatnych w terminie do 15 dnia każdego miesiąca. Wniosła również o przeprowadzenie rozprawy w formie obecności strony pozwanej, jak również o przekazanie sprawy według właściwości do tutejszego Sądu.

Sprzeciw znajduje się na kartach 101 do 102, pełnomocnictwo – karta 103.

Postanowieniem wydanym 12 maja 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi przekazał sprawę tutejszemu Sądowi do rozpoznania, jako Sądowi właściwemu.

W odpowiedzi na sprzeciw, która została wniesiona 18 lipca 2017 roku, strona powodowa podtrzymała stanowisko w zakresie zasądzenia roszczenia głównego wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych, wniosła również o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. B. (2) na okoliczność taktyki stosowanej przez pozwanego wobec swoich kontrahentów i jednocześnie nieuwzględnianie wniosku strony pozwanej o rozłożenie dochodzonej pozewem należności na raty.

W treści uzasadnienia ostatniego ze wskazanych stanowisk strona powodowa wskazała, iż pozwany w sprzeciwie powołuje się na swoją trudną sytuację finansową, a jednocześnie pozwany załącza nieaktualne dokumenty finansowe, dlatego też twierdzenia te, jako nieudowodnione, nie zasługują na uwzględnienie.

Wskazała również, iż niezależnie od powyższego, twierdzenia pozwanego nie odpowiadają prawdzie, gdyż do umów zawieranych między powodem, a pozwanym stosuje się przepisy Ustawy Prawo zamówień publicznych z 29 stycznia 2004 roku, a zgodnie z nią pozwany mógł zawrzeć umowę z powodem po przeprowadzeniu postępowania przetargowego, do czego wymaga się, aby zarówno w dniu zamieszczania ogłoszenia o zamówieniu, jak również w dniu podpisywania umowy, dysponował odpowiednimi środkami finansowymi na jej zawarcie.

Niezależnie od powyższego, strona powodowa wskazała, iż mimo prowadzonego postępowania wielkość zobowiązań strony pozwanej wobec powoda wzrosła i wynosi aktualnie 463.715,62 złotych.

Strona powodowa zarzuciła również i to, że nieprawdą jest, aby pozwany nie dał powodowi powodów do skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, albowiem w chwili wytoczenia powództwa pozwany zalegał z zapłatą ceny za zakupione i wydane mu towary, a jednocześnie skala zadłużenia strony pozwanej zmusiła powoda do wystąpienia na drogę postępowania sądowego, zwłaszcza, że strona pozwana w żaden sposób nie podejmowała działań, które miałyby doprowadzić do dobrowolnej spłaty zobowiązań, w szczególności również w ramach ewentualnie ustalonych rat.

Strona powodowa podkreśliła, iż pozwany jest jedyną jednostką, z którą nie posiada kontaktu w zakresie możliwości dobrowolnego uregulowania spłaty zaległego świadczenia, albowiem strona pozwana nie odpowiada zarówno na kierowane do niej wezwania do zapłaty, nie odpowiada i nie wskazała również osoby, która mogłaby w imieniu Szpitala takie rozmowy prowadzić.

Niezależnie od powyższego, strona powodowa wskazała, iż sam fakt prowadzenia określonej działalności publicznej, czyli publicznej służby zdrowia i finansowania jej ze środków publicznych nie uzasadnia tego, aby w sposób szczególny była traktowana w stosunkach cywilnych w innymi podmiotami.

Powołując się na, między innymi, orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie II C 664/13 strona powodowa wskazała, iż rozłożenie świadczenia na raty jest ingerencją w materialno –prawny stosunek łączący strony i jako taka instytucja powinna być stosowana ze szczególną ostrożnością.

Pozwany nie próbuje nawet podjąć jakiegokolwiek inicjatywy celem uregulowania zasad płatności za dostarczone wyroby medyczne, których zakup powód musiał przed dostarczeniem ich pozwanemu sfinansować z własnych środków.

Przy ocenie wniosku o rozłożenie świadczenia na raty nie można pominąć faktu, iż pozwany działa jako jednostka sektora finansów publicznych, a tego rodzaju podmioty są ustawowo zobowiązane do dokonywania wydatków w sposób celowy i oszczędny, umożliwiając realizację zadań w wysokości i terminach wynikających z wcześniej zaciągniętych zobowiązań.

Zatem nawiązując, zobowiązania pionu zamówień publicznych, pozwany miał obowiązek tak ukształtować treść zamówienia lub umowy, aby dostosować będące wynikiem umowy zobowiązanie do swoich realnych możliwości finansowych i zabezpieczyć na jego realizację środki we własnym budżecie.

Strona...

(...)

(...)

(...)

... powodowa wskazała również, iż ani zła kondycja finansowa pozwanego, ani brak winy pozwanego, co do jej przyczyny nie uzasadnia nieobciążania go kosztami procesu, albowiem zgodnie z artykułem 102 Kodeksu postępowania cywilnego stanowi to wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu i powinno być to interpretowane zawężająco. Do treści odpowiedzi na sprzeciw, która znajduje się na kartach od 126 do 130 zostały dołączone kopie orzeczeń wydanych między innymi z powództwa spółki powodowej przeciwko Samodzielnym Zakładom Opieki Zdrowotnej. Powyższe orzeczenia znajdują się na kartach od 131 do 150.

Na rozprawie, która została wyznaczona na dzień 28 sierpnia 2017 roku strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko jednocześnie na rozprawie został dopuszczony dowód z zeznań świadka zgłoszonego w odpowiedzi na sprzeciw J. B. (2). W imieniu strony pozwanej, która została powiadomiona prawidłowo o terminie i nikt się nie stawił nie zostało również nadesłane żadne pismo, które usprawiedliwiałoby nieobecność strony pozwanej, bądź też przedstawiało jej jakiegokolwiek inne stanowisko w sprawie. Jednocześnie strona pozwana przyznała, iż żadna część z dochodzonej należności nie została stronie powodowej od daty wytoczenia powództwa zapłacona.

Mając na uwadze tak określony stan faktyczny, który co do zasady jest bezsporny w zakresie prowadzenia przez podmioty działalności gospodarczej stosunków handlowych, które je łączyły terminu powstania zobowiązania pieniężnego wynikającego z nieuregulowania faktur VAT wystawionych w związku z dostawą sprzętu medycznego materiałów opatrunkowych, drenów laryngologicznych, opatrunków specjalistycznych, sprzętu jednorazowego użytku, mając na uwadze to, iż nie zostały zakwestionowane faktury potwierdzające wydanie sprzętu, jego dostarczenie oraz należność, która z tego tytułu przysługiwała stronie powodowej Sąd uznając w całości powyższy stan faktyczny między stronami za bezsporny w całości zasądził należność dochodzoną niniejszym pozwem w kwocie głównej 213.131,34 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od dnia 14 lutego 2017 roku do dnia zapłaty. Strona powodowa nie zaprzeczyła, bowiem w żaden sposób ani treści przedmiotowego świadczenia, jak również nie zaprzeczyła dacie wniesienia pozwu, który faktycznie został nadany w urzędzie pocztowym 14 lutego 2017 roku.

Odnosząc się natomiast do samej treści sprzeciwu i jego zarzutu w postaci wniosku o rozłożenie świadczenia na raty na podstawie artykułu 320 Kodeksu postępowania cywilnego Sąd powyższego wniosku nie uwzględnił zgodnie, bowiem z treścią artykułu 320 Kodeksu postępowania cywilnego w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie lokalu, wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Zgodnie z orzecznictwem sądowym oraz przyjętą doktryną rozłożenie świadczenia na raty ma na celu umożliwienie stronie zobowiązanej wykonanie świadczenia w całości na rzecz wierzyciela. Zachodzi to w sytuacjach, kiedy spełnienie świadczenia jednorazowo nie może nastąpić, a jednocześnie rozłożenie świadczenia na raty będzie umożliwiało dłużnikowi prawidłowe wywiązanie się ze zobowiązania.

Powyższe okoliczności powinny być w ocenie Sądu, jak również to jest poparte orzecznictwem sądowym wykazane przez stronę, która o rozłożenie świadczenia na raty wnosi. W szczególności strona wnosząca, składająca taki wniosek winna wykazać, iż rozłożenie na raty zapewni wykonanie zobowiązania na przykład poprzez możliwość jego regulowania z przychodu, którymi będzie strona zobowiązana do świadczenia w najbliższym czasie dysponować. Mogą

być to przychody z tytułu działalności gospodarczej, mogą być to również środki finansowe uzyskane w związku z ewentualnymi pożyczkami, czy też kredytami.

W ocenie Sądu strona pozwana takich okoliczności w żaden sposób nie wykazała. Strona pozwana, mimo iż jest zobowiązana do zapłaty należności, których terminy płatności upłynęły w większości w 2016 roku w żaden sposób nie wykazała, bowiem, aby aktualnie jej sytuacja finansowa, czy też aktualnie spodziewane przychody mogły w jakikolwiek sposób wpłynąć na możliwość uregulowania dochodzonego przez stronę powodową świadczenia w ratach, w szczególności w 15 ratach na rozłożenie, których w sprzecznie wносиła. Strona pozwana w rzeczywistości w żaden sposób nie uzasadniła swojego stanowiska w zakresie rozłożenia świadczenia na raty poza jedyną okolicznością, na którą się powoływała, a mianowicie poza zarzutem, iż jej obecna sytuacja ekonomiczna, w jakiej się znalazła w pełni uzasadnia zastosowanie w stosunku do pozwanej powyższego przepisu.

Ogólne określenie, iż pozwany podobnie, jak wiele innych Samodzielnych Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej ma poważne problemy finansowe, a przychody otrzymywane za usługi medyczne wykonywane w ramach kontraktów z NFZ są niewystarczające i nie zabezpieczają kosztów ponoszonych na działalność (...) w żaden sposób, bowiem nie wskazują na to, aby możliwość, czy też uzyskanie rozłożenia świadczenia na raty w jakikolwiek sposób zapewniło stronie pozwanej możliwość spełnienia przedmiotowego świadczenia. Podkreślić należy, iż wniosek i jego argumentacja mogą wskazywać przeciwnie, iż strona pozwana nadal nie będzie spełniała przedmiotowego świadczenia, a sam wniosek o rozłożenie świadczenia na raty ma tylko i wyłącznie na celu ograniczenie odpowiedzialności szpitala za odsetki, które w czasie rozłożenia na raty mogłyby częściowo nie narastać.

Podkreślić należy, iż sytuacja finansowa zakładów medycznych, co również wynika z orzecznictwa nie może w żaden sposób wpływać negatywnie na regulowanie ich zobowiązań wobec kontrahentów działających na rynku, jako podmioty gospodarcze, albowiem podmioty te dostarczając sprzęt i wywiązując się ze zobowiązań umownych wobec jednostek finansowanych przez NFZ same muszą niewątpliwie te jednostki w ten sposób finansować i kredytować. Nie może być tak, iż sytuacja finansowa podmiotu gospodarczego, który jest podmiotem niezależnym będzie w całości uzależniona od możliwości płatniczych, czy też od woli danej jednostki medycznej do uregulowania swoich zobowiązań. Podkreślić należy również i to, że strona pozwana w żaden sposób nie podjęła próby negocjowania z powodem możliwości rozłożenia świadczenia na raty, czy to przed złożeniem pozwu o zapłatę, czy to w trakcie trwania niniejszego postępowania, przeciwnie strona pozwana nie stawiała się nawet na rozprawie wyznaczonej celem rozpoznania niniejszego powództwa w związku, z czym również zaniechała możliwości podjęcia prób ewentualnej negocjacji bezpośrednio przed Sądem. Okoliczność, iż strona pozwana, jako wyjątek z podmiotów, które współpracują ze stroną powodową nie odpowiada na kierowane wezwania do zapłaty, nie reguluje należności terminowo, a tym bardziej nie reguluje również należności przeterminowanych, nie wyznacza jednocześnie osoby, która byłaby odpowiedzialna za kontakty z podmiotami dostarczającymi sprzęt medyczny została potwierdzona zeznaniami świadka przesłuchanego na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2017 roku. Świadek, jako osoba, która zajmuje się w sposób stały obsługą zobowiązań wobec spółki powodowej wskazała, iż pozwany Szpital praktycznie, jako jedyna jednostka w żaden sposób nie odpowiada na kierowane do niego wezwania, nie podejmuje również żadnych działań, które miałyby na celu spłatę przeterminowanych należności.

Z tych wszystkich względów mając na uwadze to, iż samo rozłożenie na raty w ocenie Sądu nie przyczyniłoby się ani do terminowego spłacenia wierzytelności wobec strony powodowej, w żaden sposób nie wpłynęłoby również na polepszenie sytuacji strony powodowej pod względem możliwości ściągnięcia przedmiotowej należności Sąd wniosku o rozłożenie świadczenia na raty nie uwzględnił. Z powyżej wskazanych okoliczności Sąd nie uwzględnił również wniosku o nieobciążanie strony pozwanej kosztami procesu. Strona pozwana, mimo iż postępowanie zostało rozpoczęte w lutym 2017 roku, a wyrok kończący postępowanie zapadł w sierpniu 2017 roku przez okres 6 miesięcy w żaden sposób nie wykazała się żadnymi działaniami, które miałyby doprowadzić do spełnienia świadczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu. Strona pozwana w szczególności nie wykazała również aktualnej swojej sytuacji finansowej, rzeczywistej swojej sytuacji finansowej, albowiem argumentacja odnosząca się do ogólnej sytuacji

finansowej jednostek finansowanych z NFZ w żaden sposób nie może odzwierciedlać rzeczywistej kondycji finansowej szpitala.

Z tego też względu mając na uwadze to, iż samo wytoczenie powództwa dotyczącego roszczenia przeterminowanego było uzasadnione, spółka powodowa nie wytoczyła powództwa ani przed, po uregulowaniu zobowiązania przez pozwanego, ani też nie ograniczała powództwa w związku z częściowym uregulowaniem należności w czasie trwania postępowania, a przeciwnie była zmuszona do poniesienia kosztów obejmujących opłatę od pozwu do poniesienia kosztów obejmujących ustanowienie pełnomocnika profesjonalnego nie może być takimi kosztami obciążana, jak również nie zachodziły żadne przesłanki do tego, aby jakiegokolwiek koszty miały być poniesione przez Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd nie uwzględnił również wniosku strony pozwanej o nieobciążanie jej kosztami procesu i zasądził powyższe koszty, na które składała się opłata od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika profesjonalnego w stawce minimalnej, czyli w kwocie 10.800 złotych, jak również opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

(...)